musejí tedy podati v předepsané lhůtě žádost za svoje ustanovení (§ 4), o žádosti této rozhodne příslušný ústřední úřad (§ 6 posl. odst.) a nepodají-li žádosti, platí o nich zákonná presumpce, že se uplynutím doby vzdávají bez jakýchkoliv nároků místa. Výrok o tom přísluší pak příslušnému ústřednímu úřadu.

V daném případě vyslovil žal. úřad, že st-l žádost za přijetí měl podati, že ji však ve stanovené lhůtě nepodal a že v důsledku toho pozbyl všech nároků proti státu čsl. Učinil tedy úřad výroky spadající pod ustanovení § 6 posl. odst. a § 5 cit. zákona a ježto výroky takové zákonem samým vyhrazeny jsou úřadu ústřednímu, byl žal. úřad příslušným výroky takové učiniti. Pak ovšem jest námitka nepříslušnosti žal. úřadu bezdůvodnou. — — — — —

V řízení správním i ve stížnosti samé domáhá se st-l pensijních požitků od 1. února 1920. Žal. úřad žádost tuto zamítl s poukazem na ustanovení § 5. zák. 269/20. Při tom však úřad přehlédl, že vzdání se jakýchkoliv nároků presumuje se dle cit. zák. ustanovení teprve »uplynutím lhůty« scil. lhůty v § 4 odst. I stanovené. Ztráta nároku na odpočivné požitky víže se po zákonu samém teprve k uplynutí lhůty stanovené v § 4 cit. zák. a končící dnem 30. června 1920. Vyslovil-li tedy žal. úřad, že st-l pozbyl nároku na pensi i za dobu od 1. února 1920 do 30. června 1920, porušil zákon.

č. 5352.

Státní zaměstnanci. — Měna (Slovensko): Býv. uh. stát. úředník pensionovaný podle § 6 zák. č. 269/1920 nemá nároku na to, aby mu pense podle uher. zákona vypadající byla placena jinak než v korunách čsl. na základě relace koruny čsl. ke koruně rak.-uh. 1 : 1.

(Nález ze dne 5. února 1926 č. 2251).

Věc: Jan T. v Levici (adv. Dr. Pavel Gans z Prahy) proti expositure ministerstva zemědělství v Bratislavě stran úpravy odpočivných požitků.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Výměrem expositury min. zem. v Bratislavě z 23. prosince 1923 bylo st-li, býv. uh. stát. zvěrolékaři, sděleno, že min. zeměd. podle výnosu z 20. září 1923 ve smyslu § 6 odst. 1. zákona č. 269/1920 na jeho služby nereflektuje, že však jest mu vyměřiti zaopatřovací požitky, na které měl v době svého disc. odsouzení nárok podle zákonů uherských, platných dne 28. října 1918. V důsledku toho byl st-l dnem 1. ledna 1923 dán na trvalý odpočinek se sdělením, že o výměře pensijních požitků podle zákonů uherských dne 28. října 1918 platných se mu dostane zvláštního vyrozumění. Nař. rozhodnutím byly pak st-li dodatkem k cit. již výnosu vyměřeny pensijní požitky podle zák. čl. LXV : 1912 částkou 4780 K.

O stížnosti uvažoval nss následovně: — — —

Stížnost spatřuje nezákonnost v tom, že st-li na místo 4780 maďarských zlatých korun, které byly podle zák. článků XVII a XVIII z roku 1892 zákonným platidlem, a ve kterých po názoru stížnosti odpočivné požitky st-lovy měly býti podle zák. čl. LXV : 1912 poukázány, byly

odpočivné požitky poukázány v čsl. penězích papírových, a žádá, aby mu pensijní požitky upraveny byly v poměru skutečné hodnoty čsl. koruny ke zlaté koruně (7 : 1), tedy obnosem 33.460 Kč ročně. Námitka ta jest bezdůvodná.

Podle § 5 zákona z 10. dubna 1919 č. 187 Sb. jest měnovou jednotkou pro oblast čsl. státu koruna čsl. Dle § 6 cit. zákona platí se závazky, znějící na koruny rak-uh. měny, které jsou splatny v oblasti Čsl. státu, v korunách čsl., při čemž se počítá jedna koruna čsl. za jednu korunu rak.-uh. Zákon sám stanovil tedy relaci koruny čsl. ke koruně rak.-uh. poměrem 1 : 1 a nemůže se proto st-l dovolávati ani toho, aby mu pens. požitky vyplaceny byly v korunách rak.-uh., ani toho, aby mu vyplaceny byly v korunách čsl. podle jiné relace než 1 : 1.

č. 5353.

Ochrana nájemníků: * Předmětem potvrzení dle § 4, odst. 1. věty 3 zákona o ochraně nájemníků č. 48/25 jest pouze potřeba bytu pro podnik a nikoliv též, zda jde o byt zřízený při podniku pro ubytování jeho zaměstnanců.

(Nález ze dne 6. února 1926 č. 24.706/25).

Věc: Anastazie P. v P. proti zemské správě politické v Praze o potvrzení dle § 4 zákona o ochraně nájemníků č. 48/25.

Výrok: Nař. rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

Důvody: Výměrem z 30. července 1925 vydala osp v P. po konaném šetření st-lce jako majitelce domu čp. . . . v P. ve smyslu § 4 zákona z 26. března 1925 č. 48 Sb. potvrzení, že st-lka potřebuje bytu o pokoji a kuchyni ve svém domě obývaného dosud manžely Františkem a Marií T., pro zaměstnance Josefa B., poněvadž při svém hospodářství potřebuje ženatého čeledína, který by v jejím domě bydlel a jehož žena by obstarávala posluhu v domácnosti st-lky, která jest již přes 70 let stará. K odvolání, v němž František T. toliko uvedl, že nemá se kam stěhovati, podalo četnictvo zprávu, že byt obývaný rodinou T-ovou byl zřízen v roce 1913, byl vždy pronajímám a nesloužil nikdy pro ubytování zaměstnancům zemědělského podniku st-lčina. Nař. rozhodnutím vyhověla zsp odvolání Františka T. a zrušila výměr prvé stolice, ježto předpoklad § 2 odst. 11. zák. o ochraně nájemníků není splněn, poněvadž předmětný byt při podniku nebyl zřízen pro ubytování zaměstnanců podniku, což i potvrzuje ta okolnost, že nikdy těmto účelům nesloužil.

Stížnost do tohoto rozhodnutí podaná namítá především, že žal. úřad překročil meze své příslušnosti, ježto nezabýval se toliko otázkou potřeby bytu pro zaměstnance, nýbrž zkoumal také, zda dotyčný byt byl k tomu účelu při závodu zřízen, aby sloužil za obydlí zaměstnancům zeměd. podniku.

Dle § 4 odst. 1. zák. č. 48/1925 musí, jde-li o důvod výpovědi podle § 1 odst. 2 č. 11 cit. zák., býti potřeba podniku prokázána pravoplatným potvrzením polit. úřadu první stolice. V žádosti o potvrzení jest udati nájemníka, kterému má býti výpověď dána a zaměstnance, pro